

KUR
VIRŠI
ZIED

Lai arī hā nesasprindzina iztēli, šīs vasaras ainava neiedvesmoja. Ne tā, kā pagājušo gadu, kad vīrs tākstoļhektāru lielā purva visu laiku karājās tumīs mākonīs, bet sarkanais audeklis torni atgādināja un bridināja: esiet uzmanīgi, purva ir tikpat hā pulvermāca. Šogad pēc šādiem bridinājumiem nebija vajadzības, un arī nebija hām sevišķi signalizēt — vasaras lielāko daļu kūdras ieguves vietas bija tukšas. Šķumīgi hļava ne tikai cilvēkiem. Likās, ka uz sliktu laiku ir apvainojulās arī kūdras iegūšanas māšinas, kuras grūtsirdīgi stāvēja laukumā. Jo māšinas visu ziemu taču tā aprūpēja —

regulēja, spodrināja to daļas. Bet te nu bija — tik maza aldene.

Bet — pietīks lirības Uzņēmuma ļaudim — rūpes. Kad mēs vienā no septembra dienām ieradāmies Līvānu kūdras fabrikas Škrebeļu 1 iecirkni, kūdras ieguves plānu uzņēmums bija izpildījis tikai par 40,4 procentiem. Un gaidīt arī vairs nav uz ko — oficiāli sezona beidzās 31. augustā. Iecirkņa priekšnieks Aljōns Iehabsons teica:

— Sliktāk vairs nevar būt. Mūsu ļaudis ir daudz ko piedzīvojuši, bet tādu vasaru neatceras pāceterāni. Likās, nu jau mazliet apziņa, rit varēsīm doties uz lauku, bet naktī — atkal lietus... Un atkal

visu no gala. Ar ko gan tikai necentāmies nodarbināt cilvēkus. Pat slotas sējām. Bet tā, protams, nav izeja. Ir nepieciešami ligumi ar citiem uzņēmumiem, ciešāki kontakti ar tiem, jo priekšā gurā starpsezona. Bet nav sliktuma bez sava lauma. Arī šī vasara mums šo un to iemācīja.

Tā, ko tur sacīt, šķumja bija mūsu saruna iecirkņa būvē. Atzīvojāmies tikai lokomotīves kabīnā, kura veda sastāvu hārtējā reitā pēc kūdras pašā purva iekšienē. Veda ar «kreiseru» ātrumu — 10 kilometri stundā. Un māšīnistam — kara un darba veterānam Staņislavam Pužanoskim pilnīgi pietīka laika gan sastāvu prasmīgi vadīt, gan ar mums apundāties Ieklausāmies viņa stāstījumā un plašām acīm lūhojamies visāphārt.

Tā, cilvēki ir stipri. Viņi, protams, ar spēcīgas tehnikas palīdzību desmitiem hektāru atkaroja kūdrētējām staigājām un padarīja tās par lietderīgiem. Viņi zem versmainās saules (bet purvā to it sevišķi izjūt) darbojās plašajā laukā, lai viens pēc otra pildītos vagoni ar lauksaimniecībai tik nepieciešamo produkciju. Sodien viņiem sirdis sūp dāj savas nespēcības. Tāpēc arī smaids mēs nemanījām. Arī pret fotoobjektīvu viņi pagriezās negribīgi. Māšīnists tā arī pateica: «Ja jūs mums būtu labu laiku atveduši...»

Diemžēl, tas nav mūsu spēkos. Atliek tikai viņus uzmundrināt ar domu, ka cilvēki dara visu, ko var. Gan Niholajs Zdanovičs, kurš frēzē kūdru, gan celtnā māšīnists Ernests Deiko, gan iecirkņa meistars Lilijs Zolāne, gan desmiti

viņu bēdru. Tie, kas nemitu uz direktora galda atļūgumus, tie, kas nebaidījās kūdras iegūcējam nīevājotā darbu — slotu stielanas, tie, kas zina — vasara vasarai nelīdzinās, un tie tam.

Šeit ir pazīme — azzied vīri, tālād vasarai beigus, bet līdz ar to arī hārtējai sezonai. Tikai mūsu lokomotīve stūrgalvīgi virzījās no purva, piebraucot pie estakādes ar hrovus sastāvu. It kā atvadoties ahpus lauraliežu ceļam nemaz neziedētu zili sarkanie vīri.

A. IVANOVA

ATTELOS: rit kūdras iekraušana; N. Zdanovičs un I. Lazdāne — posteni; lokomotīves māšīnists S. Pužanovskis; celtnā māšīnists E. Deiko.

J. SILICKA foto